

Πριν από 20.000 χρόνια πραγματοποιήθηκε η έξοδος του ανθρώπου από τα σπήλαια και πριν από 8.000 περίπου χρόνια οι άνθρωποι επέλεξαν να κατοικήσουν κοντά σε λίμνες ή ποτάμια, δημιουργώντας τους Λιμναίους οικισμούς.

Το νερό εξασφάλιζε εκτός από την τόσο απαραίτητη ύδρευση και πολλά άλλα πλεονεκτήματα σε μια ανθρώπινη εγκατάσταση. «Οι πολιτείες του νερού» ήταν αρκετά συνηθισμένο φαινόμενο για την προϊστορία όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε άλλες περιοχές του κόσμου.

Οι λιμναίοι οικισμοί οργανώνονται μέσα στα ρηχά νερά μιας λίμνης, με υπερυψωμένα πασσαλόπηκτα και οι ξύλινες εξέδρες επάνω στις οποίες κατασκευάζονταν οι χορτοκαλύβες, επικοινωνούσαν με την ξηρά μόνο με γέφυρες, για απομόνωση και ασφάλεια.

Ανάμεσα στα ευρήματα των λιμναίων οικισμών που σχετίζονται με την οργάνωση του χώρου διακρίνουμε τις λεγόμενες πασσαλότρυπες μέσα από τις οποίες οι αρχαιολόγοι βρίσκουν τον τρόπο να δουν τα μυστικά του προϊστορικού οικισμού.

Οι κάτοικοι των λιμναίων οικισμών χρησιμοποιούσαν και αλιευτικές λέμβους, πιρόγες. Το αποτύπωμα μιας τέτοιας βάρκας βρέθηκε στο Δισπηλιό της Καστοριάς.

Οι καλύβες του Δισπηλιού ήταν κυκλικές και ορθογώνιες και τις στήριζαν πάνω σε πασσαλόπηκτες κατασκευές. Υπολογίζεται ότι ζούσαν τρεις χιλιάδες άτομα. Ήταν μια οργανωμένη κοινωνία, οι άνθρωποι μάζευαν την τροφή τους, εξέτρεφαν κατοικίδια, ψάρευαν και κατασκεύαζαν εργαλεία και είδη καθημερινής χρήσης. Παράλληλα γνώριζαν μουσική και γραφή.

